

1

Addy
maandag 22 juni

‘Gaan we hier echt naar kijken?’

Maeve tilt de afstandsbediening op en trekt haar wenkbrauwen er hoog bij op. Haar vraag en houding irriteren me, want ze weet anders goed dat we er wel degelijk naar gaan kijken. Het is immers de enige reden dat we op een mooie zomerdag met zijn allen voor de tv zitten.

‘Je hóéfde me niet hier uit te nodigen,’ breng ik haar in herinnering en ik gris de afstandsbediening uit haar hand, voordat ze de kans krijgt hem in een hoek te gooien. Dan klik ik op ‘aan’ en druk net zo lang op ‘p+’ tot ik de zender heb gevonden die ik zoek. ‘Ik zat thuis ook prima.’

‘Jij zit nooit prima na zo’n uitzending,’ klinkt Bronwyn vanuit een van de hoeken van de zachte bank. De televisiekamer van de familie Rojas is veel fijner dan onze woonkamer, met als extra pluspunt dat de kans dat mijn moeder hier haar hoofd om de hoek van de deur steekt nul komma nul is. Ik was alleen even vergeten dat deze verhoogde kijkervaring onherroepelijk zou worden vergezeld van een fikse portie bezorgdheid.

Bronwyn is een paar weken geleden teruggekeerd van Yale, om de zomer in Bayview door te brengen. En meteen probeerde ze mijn leven over te nemen, als een soort bazige oudere zus – die ik echter al heb.

Niet dat ik me beklaag, hoor. Ik heb het gemist om lekker met haar te kunnen kletsen in de Vier van Bayview-groepschat – die we trou-

wens echt eens anders moeten gaan noemen, want hij telt inmiddels al negen man: Bronwyn, Nate Macauley, Maeve en haar vriend Luis Santos, Cooper Clay en zijn vriend Kris Becker, en Phoebe Lawton en Knox Myers, die net als Maeve laatstejaars op Bayview High zijn, en ik dus. Het is nogal een stelletjesclub, met uitzondering van mijzelf en die laatste twee. Of misschien zelfs alleen ik, want niemand gelooft eigenlijk wat Phoebe en Knox allebei stug volhouden – dat ze ‘alleen maar vrienden’ zijn.

Even denken, wat zullen we doen... de Bayview Crew? Ik pak mijn telefoon en verander de groepsnaam. Mm, ziet er best goed uit.

‘Wie is die vent toch?’ vraagt Maeve, terwijl ze met half dichtgeknepen ogen naar het scherm tuurt. ‘Gaat hij zo iedereen voorstellen, of...’

‘Nee,’ zeg ik vlug, ‘dit is dat programma van Eastland High nog niet, hoor. Dat begint pas om drie uur. Dit is, eh... Ik heb eigenlijk geen idee.’

‘Een gemeenteraadsvergadering,’ zegt Bronwyn. Ja hoor, dat zal zij eens niet weten: waarschijnlijk kijkt ze dit soort dingen voor de lol. ‘Het lijkt erop dat ze net hebben gestemd over een of andere begroting.’

‘Mm, spannend! Maar ja, wel belangrijk.’ Maeve legt haar blote voeten wat al te voortvarend op de salontafel en vertrekt haar gezicht als haar hakken pijnlijk in aanraking komen met het marmeren blad. ‘Het verdient althans een podium – wat je niet direct kunt zeggen van...’

‘Het is de plaatselijke tv-zender maar, Maeve,’ onderbreek ik haar. ‘Daar zijn ze niet zo kieskeurig met hun programmering.’ Ik klink kalm, maar mijn hart bonkt ongemakkelijk en mijn gedachten schieten heen en weer – van willen dat ik hier in mijn eentje zat naar dankbaar zijn dat dat niet zo is.

Dan verklaart het gemeenteraadslid naar wie we zitten te kijken de vergadering voor gesloten en wordt het beeld langzaam vager terwijl er een muziekje klinkt. Bronwyn, Maeve en ik luisteren even zwijgend naar iets wat klinkt als een krakkemikkige instrumentale versie van ‘The Girl from Ipanema’.

Vervolgens verschijnt er een halfvolle schoolaula in beeld, met eronder de tekst EASTLAND HIGHSCHOOL ZOMERSEMINARS. Voordat ik ook maar één reactie kan laten zien, springt Bronwyn al op van haar bank, ploft naast me en slaat haar armen om me heen.

‘Shit, wat doe jij nou?’ brom ik, terwijl mijn telefoon op het zitkussen naast me valt.

‘Je bent niet alleen, Addy,’ fluistert ze nadrukkelijk, terwijl ik word omgeven door de geur van groene appels: de shampoo die ze al zo lang als ik haar ken gebruikt. En waarschijnlijk nog veel langer, want Bronwyn is een enorm gewoontemens. Toen Nate een keer hevig zat te mokken over hun langeafstandsrelatie, heb ik hem er een fles van gegeven, met een grote rode strik eromheen. Hij reageerde geïrriteerd, wat precies de bedoeling was – het is altijd grappig om door Nates ‘ik-ben-de-coolste’-houding heen te prikken – maar hij hield de shampoo wel.

‘Dat merk ik, ja,’ zeg ik, waarna ik een haarlok uit mijn mond blaas. Dan geef ik me over aan haar omhelzing, want eigenlijk kan ik die nu heus wel gebruiken.

‘Goedemiddag, Eastland High, en welkom bij de start van onze serie zomerseminars.’ De man achter het spreekgestoelte stelt zich niet voor, waarschijnlijk omdat dat voor dit publiek niet nodig is: het is vast een leraar of bestuurslid. In ieder geval iemand die verantwoordelijk is voor het kneden van de gedachten van tieners die wel duizend jaar jonger lijken dan ik me nu voel, ook al ben ik pas een paar maanden geleden negentien geworden.

‘Moet je al die uitslovertjes zien zitten! De school is pas twee weken dicht en nu zijn ze er alweer,’ zegt Maeve, terwijl de man verdergaat met wat rector Gupta altijd ‘de huishoudelijke zaken’ noemde: al die willekeurige mededelingen die moeten worden afgeraffeld voordat om het even welk schoolevenement dan ook kan beginnen. ‘Dat goeie ouwe Eastland High. Weet je nog, Bronwyn, dat jij Sam Barron tot óp hun parkeerplaats hebt gestalkt?’

‘Ik stalkte hem niet,’ zegt Bronwyn, hoewel dat technisch gezien wel het geval was geweest. Ze kon echter niet anders, het was een noodzakelijk kwaad. De oplossing van het mysterie rond de dood

van Simon Kelleher bleek namelijk deels bij Sam Barron te liggen: hij was door Simon betaald om op de dag van diens overlijden voor afleiding te zorgen, terwijl wij samen met hem in het straflokaal zaten. Het was het heftigste en gruwelijkste wat er ooit in Bayview was gebeurd. Tot een paar maanden geleden dan, toen een copycat van Simon een dodelijk spelletje *Truth or Dare* lanceerde en uiteindelijk ons allemaal bijna opblies tijdens het oefendiner voor de bruiloft van mijn zus.

Soms vraag ik me echt af waarom we in Bayview blijven.

‘Ik heb hem alleen maar een beetje uitgehoord,’ voegt Bronwyn toe. ‘En dat was maar goed ook, anders...’ Ze onderbreekt zichzelf abrupt als al onze telefoons tegelijk beginnen te zoemen.

‘De Vier van Bayview,’ meldt Maeve, nog voordat ik mijn hand naar de mijne heb uitgestoken.

‘Ik vind dus dat we die naam moeten veranderen... in de Bayview Crew,’ zeg ik vlug.

‘Mij best,’ zegt Maeve schouderophalend. ‘Maar eh... Kris zegt dat jij je goed moet houden, Addy. En hij vraagt of je morgenochtend nog steeds wafels komt eten. Ik hou toevallig ook van wafels, mochten jullie twee dat interessant vinden om te weten... En Luis schrijft: *Laat die schoft toch verrekken*. Maar dan heeft hij het natuurlijk niet over Kris. Hij bedoelt...’

‘Ja ja, ik weet wie hij bedoelt,’ zeg ik.

De spreker op Eastland High steekt nu een hand op om het geroezemoes van het publiek te bedaren. ‘Wij van de Eastland High Zomerseminars realiseren ons terdege dat er zeer veel andere dingen zijn die jullie op een mooie junimiddag zouden kunnen doen,’ zegt hij. ‘Het feit dat jullie hier met zijn allen nu toch zijn, bewijst eens te meer de relevantie van het bijzondere onderwerp van vandaag.’

‘Bijzonder? Donder toch op,’ mompelt Maeve en ze duwt een haarlok achter haar oor. Haar haar heeft exact dezelfde kleur donkerbruin als dat van Bronwyn, maar ze heeft het onlangs in een grappige nonchalante bob laten knippen. Na haar strijd met leukemie als kind heeft ze aan het begin van de bovenbouw van de middelbare school vooral haar best gedaan om zich onder Bronwyns schaduw uit te

worstelen. En haar persoonlijkheid kwam volgens mij pas echt naar buiten toen ze besloot niet langer rond te lopen met een kopie van de kenmerkende paardenstaart van haar zus.

‘Ssst,’ sist Bronwyn en dan laat ze me eindelijk weer los.

‘Hier op Eastland High willen we jullie stimuleren om je dromen te verwezenlijken, maar we willen jullie tevens voorbereiden op de harde realiteit van het leven,’ vervolgt de spreker. ‘De beslissingen die jullie nu als middelbare scholier nemen, zullen immers nog jarenlang de koers van jullie toekomst bepalen. Een verkeerde keuze kan dan ook desastreuze gevolgen hebben.’

‘O, is dát hoe we het nu noemen?’ zegt Maeve spottend. ‘Een verkeerde keuze?’

‘Maeve, ik zweer je...’ begint Bronwyn.

‘Stil nou!’ Het klinkt veel luider en bozer dan ik bedoelde: Bronwyn en Maeve zwijgen meteen geschrokken. Ik zou me moeten doodschamen dat ik mijn woede koel op de verkeerden, dat verdienen ze geen van beiden. Maar ik sta stijf van de stress, want elk moment kan ik nu te zien krijgen...

‘En niemand die dat beter weet dan onze gast van vandaag. Hij is hier dankzij een educatief samenwerkingsproject met de Dienst Justitiële Inrichtingen van Californië en komt jullie onomwonden vertellen hoe door zijn daden zijn eens zonnige, veelbelovende toekomst van de rails is gelopen. Een hartelijk welkom alsjeblieft voor onze spreker van vandaag: oud-leerling van het nabijgelegen Bayview High en huidig bewoner van Jeugdgevangenis East Crenshaw, Jake Riordan.’

Bronwyn knijpt in mijn arm en Maeve hapt scherp naar adem, maar verder heb ik hun kennelijk zo de stuipen op het lijf gejaagd dat ze nog steeds stil blijven. Niet dat het wat uitmaakt: zelfs als ze iets zouden zeggen, zou ik er nog geen woord van verstaan door het bloed dat in mijn oren bonkt.

Jake Riordan.

Mijn ex. Lang geleden de liefde van mijn leven, toen ik nog te naïef en te onzeker was om zijn werkelijke aard te zien. Ik wist wel dat hij jaloers kon zijn, en als je me destijds onder druk had gezet – wat nie-

mand behalve mijn zus Ashton ooit heeft gedaan – had ik misschien toegegeven dat hij behoorlijk overheersend kon zijn. Maar ook ik had nooit kunnen bedenken dat hij, na een slippertje van mijn kant, op overweldigende wijze wraak zou nemen. Dat hij zou samenspannen met Simon Kelleher om mij te beschuldigen van moord, en me vervolgens zelfs bijna wurgde toen ik hem probeerde te ontmaskeren.

Of nee, da's waar ook: Jake wilde me niet écht vermoorden – aldus zijn peperdure advocate. *De specifieke intentie was afwezig*, zo verklaarde zij tijdens zijn verdediging, te midden van een berg andere juridische modekreten, waarmee ze uiteindelijk wist te voorkomen dat hij als een volwassene werd berecht.

Veel mensen spraken destijds van een schijnproces, zeker toen Jake aan het eind ervan werd veroordeeld tot een verblijf in een jeugdinstelling totdat hij de leeftijd van vijftieng jaar had bereikt. Voor alles wat hij had uitgevreten – niet alleen met mij en mijn vrienden, maar ook met Simon – zou hij verbijsterend genoeg dus slechts zevenenhalf jaar achter de tralies verdwijnen. De krantenkoppen schreeuwden: 'Zo ziet voortrekkerij er dus uit!' en online verschenen er wel zes petitie's waarin bij de rechter op een veel strengere straf werd aangedrongen.

Maar mensen vergeten snel.

Sinds hij achter slot en grendel ging, heeft Jake zich als een modelgevangene gedragen. Afgelopen december maakte een tv-programma over waargebeurde misdaden een special over hem die, zoals de *Bayview Blade* het verwoordde 'verrassend meelevend' was. Jake deed er nederig in, Jake toonde berouw. Jake 'wilde niets liever dan zich wijden aan het helpen van andere jonge mensen, om te voorkomen dat zij dezelfde fouten zullen maken als ik'.

En toen, amper twee weken na de trouwerij van mijn zus eind maart, was er opeens Jurylid x. Of beter gezegd, diens voormalige vriendin. Deze vrouw beweerde honderden appjes over Jakes proces van een van de juryleden te hebben ontvangen, terwijl dit nog aan de gang was. Jurylid x bleek haar met een constante stroom van vertrouwelijke informatie op de hoogte te hebben gehouden en had daarvoor nieuwssites bezocht waar hij zich als jurylid verre van had

moeten houden. Toen hiervan op BuzzFeed zelfs screenshots opdoeken, raakte Jurylid x in paniek. Hij probeerde zijn browsergeschiedenis te wissen en loog onder ede, waarmee hij Jakes juridische team precies de munitie in handen gaf waarnaar ze hadden gezocht. Nu konden ze een nieuw proces aanvragen.

De echte naam van Jurylid x luidt Marshall Whitfield, zo ontdekte het internet gezamenlijk, enkele weken nadat dit verhaal naar buiten was gebracht. Toen zijn gegevens eenmaal op straat lagen, kon hij niet anders meer dan onderduiken. Ik zou medelijden met hem kunnen hebben, ware het niet dat hij degene is die door zijn stomme acties als het ware een handgranaat mijn leven in heeft gegooid.

Momenteel is Jake nog in afwachting van zijn nieuwe rechtszaak. In de tussentijd is hij al begonnen aan wat Maeve sarcastisch de 'Jake Riordan Rehabilitatietour' noemt. Niet al zijn schoolbezoeken komen op tv, maar als dat wel zo is... dan moet ik kijken. Ik kan het gewoon niet helpen.

'Hij ziet er vreselijk uit,' zegt Maeve, met een bozige blik naar het scherm.

Dat is niet helemaal waar. Jake ziet er ouder uit dan negentien, maar niet op een verkeerde manier. Hij is nog steeds knap, met zijn kortgeknipte bruine haar en zijn indringende ogen die zomerluchtblauw afsteken tegen zijn bleke gezicht. Hij sport duidelijk meer dan ooit, wat ondanks zijn vormeloze kakibroek nog steeds goed te zien is. Er wordt hier en daar geklapt als hij naar het spreekgestoelte loopt, met gebogen hoofd en zijn handen gevouwen voor zich. Geen handboeien natuurlijk, niet voor een bezoekje aan een school – hoewel de drie politieagenten die aan de zijkant op een paar klapstoelen zitten wel bewapend zijn, klaar om in te grijpen.

Maar daar geeft Jake ze nooit reden toe.

'Ik ben hier gekomen om jullie te vertellen over de donkerste periode van mijn leven,' zegt hij met zachte, ernstige stem – de manier waarop hij stevast begint. En dan, terwijl zijn handen de rand van het spreekgestoelte grijpen en zijn blik zich vastzuigt aan de rij leerlingen voor hem, begint hij hun te vertellen over de donkerste periode van mijn leven.

Hij is slim. Hij vertelt een hoop over ‘groepsdruk’, ‘ongewenste beïnvloeding’ en ‘dwang’, alsof hij Simon met grote tegenzin heeft geholpen; alsof hij zijn geheel onwetende slachtoffer was, in plaats van een gretige bondgenoot. Volgens Jake herinnert hij zich niet eens meer dat hij mij en Janae Vargas in het bos achter haar huis heeft aangevallen. Het enige wat hij wilde, zo beweerde hij destijds voor de rechter, was dat wij ophielden met hem te bedreigen. Ja, echt: wij zouden hém hebben bedreigd! Dat bleek bij het grote publiek echter wat minder goed te vallen, dus vermijdt hij die insteek bij dit soort schoolbezoeken voortaan zorgvuldig. Zodra iemand mijn naam noemt, schakelt hij vlug over op een lange monoloog over het feit dat zijn verkeerde keuzes iederéén hebben geschaad. En dan vooral hemzelf.

In november is die afschuwelijke avond in het bos alweer twee jaar geleden. Er zijn sindsdien veel goede dingen gebeurd: ik ben ingetrokken bij mijn zus, ik heb er nieuwe vrienden bij gekregen en ik heb mijn middelbareschooldiploma gehaald. Ik heb wat tijd vrij gepland om uit te zoeken wat ik precies met mijn leven wil en heb inmiddels besloten dat daar onder andere lesgeven bij zou moeten zitten. Vorige maand heb ik mijn allereerste paspoort opgehaald, zodat Maeve en ik eind juli naar Peru kunnen, waar we zullen gaan werken als begeleider bij een taalproject voor kinderen die Engels willen leren. Daarna ga ik een geschikte vervolgopleiding zoeken. Hoewel mijn vader nog steeds het toonbeeld van een afwezige ouder is, heeft hij wel aangeboden om me te helpen met het studiegeld.

De wekker die was gezet op het tijdstip van Jakes vrijlating stond altijd zo ver bij me vandaan dat ik mezelf kon laten geloven dat ik er, als hij eenmaal afliep, klaar voor zou zijn: ouder, wijzer en zo verwikkeld in een interessant bestaan dat ik dan amper nog zou stilstaan bij het feit dat mijn veroordeelde ex weer op vrije voeten kwam.

Het was tot voor kort niet bij me opgekomen dat die wekker wel eens opnieuw zou kunnen worden ingesteld.

‘Wat zegt Eli eigenlijk over dit alles?’ vraagt Maeve, terwijl Jake zijn goed ingestudeerde monoloog verder afraffelt. De man van mijn zus leidt een non-profitadvocatenkantoor en is daarom onze vaste

expert voor alles wat met misdaad te maken heeft. Hoewel we, zoals Eli alle negen leden van de Bayview Crew wel eens heeft ingewreven, zelden naar hem luisteren – totdat het te laat is. ‘Denkt hij dat Jake een nieuw proces krijgt? Of dat hij zal worden vrijgelaten, of...’

‘Eli is vooral druk met bedenken wie hem kan vervangen tijdens zijn ouderschapsverlof,’ breng ik haar in herinnering. De verrassende zwangerschap van mijn zus Ashton – ze is in november uitgerekend – is de reden dat ik weer bij mijn moeder ben gaan wonen. Mam en ik hebben niet altijd zo goed met elkaar kunnen opschieten, maar nu we allebei even opgetogen zijn over deze baby is onze band meteen sterker geworden. De laatste tijd uit zich dat vooral in het verzinnen van een omanaam waar zij niet oud bij klinkt. Huidige favoriet: ‘Gigi’, omdat mam mijn voorstel ‘InstaGran’ weigert te overwegen.

‘Eli kan heus wel nadenken over meer dan twee dingen tegelijk,’ zegt Bronwyn. ‘Zeker als jij hem vertelt hoeveel zorgen je je maakt.’

‘Ik maak me geen zorgen,’ zeg ik, turend naar de tv. Maar mijn stem klinkt gedempt omdat ik er tegelijk bij op mijn knokkel bijt.

Jake heeft zijn speech afgerond en begint nu vragen van de aanwezigen te beantwoorden. Een jongen op de eerste rij vraagt: ‘Hoe is het eten in de gevangenis?’

‘In één woord? Afschuwelijk,’ zegt Jake en zijn timing is zo perfect dat iedereen begint te lachen.

‘Mag je je vader en moeder ook zien?’ roept een meisje. Als de camera schokkerig naar haar toe draait, vang ik een glimp op van de koperkleurige krullenbos van een meisje achter haar. Hé, dat lijkt... Nee, dat verbeeld ik me vast. Maar als ik een vlugge blik op Maeve werp, zie ik dat zij ook net verward naar het scherm fronst.

‘Niet zo vaak als ik zou willen, maar... ja,’ antwoordt Jake. ‘Zij hebben me niet laten vallen en hun steun betekent ontzettend veel voor me. Ik hoop dat ik ze op een dag weer trots kan maken.’

‘Braak...’ zegt Maeve, maar zelfs zij klinkt al wat minder sarcastisch. Zó goed is de Jake Riordan Rehabilitatietour dus.

Als een andere jongen zijn hand opsteekt, geeft Jake hem met een korte kinbeweging het woord. Dat is zo’n bekend gebaar – zo be-

groette hij onze vrienden altijd als hij met een arm over mijn schou-
ders door de gangen van Bayview High liep – dat er een rilling over
mijn rug trekt. ‘Als je de tijd kon terugdraaien, wat zou je dan anders
doen?’ wil de jongen weten.

‘Alles,’ zegt Jake onmiddellijk en hij kijkt er recht bij in de camera.
Ik deins naar achteren alsof hij zojuist de kamer is binnengelopen.

Daar is-ie.

Dát is waar ik op heb zitten wachten, de reden dat ik mezelf blijf
kwellen met deze programma’s: de fonkeling in Jakes ogen. Ik wil
haar niet zien, maar ik moet gewoon erkennen dat ze bestaat: die
fonkeling die hij nooit zo’n hele vraag- en antwoordsessie kan ver-
bergen, hoe hard hij zijn best ook doet. De fonkeling die alle woede
weerspiegelt die hij beweert niet langer te voelen. De fonkeling die
zegt: *Ik heb geen spijt.*

De fonkeling die zegt: *Wat ik dan anders zou doen?*

Dan zou ik me niet meer laten pakken.

2

Phoebe
maandag 22 juni

Ik kruip nog wat verder weg op mijn stoel en wilde dat ik een hoody
had aangetrokken, ook al is het buiten 27 graden en heeft de aula van
Eastland High School geen airco. Ik wist dat er hier ook camera’s
konden staan, ook al zijn de mensen op de achterste rij – waar ik nu
tussen zit – meestal niet de types die vragen stellen.

Ik weet dat Addy hier altijd naar kijkt. Wat doe ik als ze me heeft
gezien? Hoe verklaar ik... dit?

Ontkennen, ontkennen, ontkennen, Phoebe. Daar ben je goed in.

‘Nog meer vragen?’ De man die Jake Riordan daarnet heeft geïn-
troduceerd staat op van de voorste rij en komt naast hem staan. ‘We
hebben tijd voor nog één vraag.’

Heb je er oprecht spijt van?

Zul je ooit nog iemand iets aandoen?

Hoe ben je zo geworden?

Dat zijn de vragen waarop ik een antwoord zou willen. Ik krijg
mezelf niet zover om ze ook te stellen, maar blijf hopen dat iemand
anders dat zal doen.

In plaats daarvan roept een meisje: ‘Wat denk je, komt er een
nieuw proces?’

Jake buigt zijn hoofd. ‘Daar probeer ik maar niet aan te denken,’
zegt hij. ‘Dat heb ik toch niet in de hand. Ik doe gewoon zo goed mo-
gelijk mijn best en leef bij de dag.’

Ik bestudeer het deel van zijn gezicht dat ik kan zien en denk: laat
dat alsjeblieft waar zijn.